

DEFLO

Cel 5

Ademloos

**Manteau
THRILLER**

Voor Alessandro

Dank aan mijn testlezers Daphné Brainard,
Samira Ouerghui en Jan Vrints

© 2006 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv en Luc Deflo
Standaard Uitgeverij nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland: Uitgeverij Unieboek BV,
Houten
www.unieboek.nl

Eerste druk oktober 2006
Tweede druk september 2007

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 1991 8
D 2006/0034/184
NUR 330

INHOUDSOPGAVE

Wat voorafging

Hoofdstuk 1

Hoofdstuk 2

Hoofdstuk 3

Hoofdstuk 4

Hoofdstuk 5

Hoofdstuk 6

Hoofdstuk 7

Hoofdstuk 8

Hoofdstuk 9

Hoofdstuk 10

Hoofdstuk 11

Hoofdstuk 12

Hoofdstuk 13

Hoofdstuk 14

Hoofdstuk 15

Hoofdstuk 16

Hoofdstuk 17

Hoofdstuk 18

Hoofdstuk 19

Hoofdstuk 20

Hoofdstuk 21

Hoofdstuk 22

Hoofdstuk 23

Hoofdstuk 24

Hoofdstuk 25

Hoofdstuk 26

Hoofdstuk 27

Hoofdstuk 28

Hoofdstuk 29

Hoofdstuk 30

Hoofdstuk 31

Brief

Van Deflo zijn verschenen

Bevroren hart

Lokaas

Kortsluiting

Sluipend gif

Onschuldig

Copycat

Hoeren

Weerloos

Wat voorafging

In de Amazonendreef, een slechtverlichte, door knotwilgen afgezoomde weg, verliest Jozef Michiels na een wilde achtervolging de controle over het stuur. Midden in het Terkamerenbos duikt zijn Toyota de berm in. Wanneer hij hulp gaat zoeken, wordt hij langs de kant van de weg doodgereden door een dronken chauffeur. Als zijn auto wordt opgetakeld, doet de politie een lugubere ontdekking en wordt Speciaal Commissaris van de GDA, Fernand De Decker, opgeroepen.

De Decker, door Justitie belast met de oprichting van een overkoepelende nationale cel van vijf specialisten, staakt de onderhandelingen en haast zich naar de onheilsplek, waar hij beseft dat Cel 5, in het leven geroepen om de ‘vergeten kinderdossiers’ onder het stof vandaan te halen, wordt voorbijgesneld door het heden. Op de achterbank van de verhakkelde auto van Michiels ligt het lijk van een zevenjarig meisje, in een deken gerold en, hoewel de Toyota geen vuur heeft gevat, gedeeltelijk verkoold.

Als tijdens de autopsie blijkt dat het meisje al dood was vóór het ongeval, beseft De Decker dat hij razendsnel moet handelen. Wie is Michiels? Wie is dat kind? Waar zijn haar ouders?

Maar terwijl de inkt van het pv nog niet droog is, wordt er ingebroken in de woning van Michiels.

Simon de Waal, de inbreker, vindt de sleutel van een bankkluis. In die kluis liggen een schriftje, foto's van kinderen en een videocassette, met daarop afschuwelijke beelden van kindermishandeling. De Waal, die Michiels, de schaapherder van de bende, clandestien heroïne leverde, vindt in Michiels' schriftje een link naar De Zwaluwen, een opvangcentrum voor verwaarloosde kinderen, en naar Hubert Devroe, de vermoedelijke huurmoordenaar van de organisatie.

De Waal, ex-agent van de Nederlandse Veiligheidsdienst, gaat op de solotoer en voert een onderzoek parallel aan dat van De Decker, wiens team ondertussen versterkt is met rechercheurs Ward Feremans en Jonas Vercammen en forensisch antropologe Safia Aberzak. Het vijfde teamlid, een kinderpsycholoog, haakte af omdat er in de privésector meer te verdienen is.

Er wordt een tweede meisje gevonden, dat halfnaakt langs de autosnelweg loopt. Sylvie – van wie de identiteit niet kan worden achterhaald – blijkt volkomen getraumatiseerd. Magda De Man, een verpleegster, ontfermt zich over het kind. De enige die min of meer tot het meisje kan doordringen is Jonah, Safia's vijfjarige zootje. Wanneer op tv tijdens een opsporingsbericht de signalementsfoto van Marita De Groof, het halfverkoelde meisje uit de auto van Michiels, in beeld komt, slaan bij Sylvie de stoppen door. Dankzij Magda, die alarm slaat, wordt er een verband gelegd. Als Safia daarna ondubbelzinnig kan aantonen dat beide meisjes opgesloten zijn geweest in een uitgebrande Rotterdamse krotwoning, is dat het startschot van een waanzinnige race tegen de tijd.

Sonja De Groof, Marita's aan heroïne verslaafde moeder, herkent haar dochter op tv, maar wordt door Devroe vermoord nog voordat ze de politie kan waarschuwen. Guy Helmont, directeur van De Zwaluwen, wordt aan de tand gevoeld, maar het spoor loopt dood. Marita De Groof noch Sylvie Vervoort heeft er ooit verbleven. Het is de zoveelste ontgoocheling voor Fernand De Decker, getekend door de slepende ziekte van zijn echtgenote. Hij probeert het hoofd koel te houden en wacht op een nieuwe kans, die er komt dankzij Sonja De Groofs broer, de laatste persoon die haar levend heeft gezien.

Hubert Devroe wordt geïdentificeerd als de moordenaar. Ondanks de druk van zijn superieuren arresteert De Decker de man niet onmiddellijk. Er blijven nog te veel vraagtekens. Want hoewel de uitvoerders – Michiels en Devroe – en de leverancier – Helmont – bekend zijn, beseft de commissaris dat de belangrijkste schakel ontbreekt: de klant. Wie is de klant?

De Decker, die het hele netwerk wil, laat Devroe discreet schaduw. Devroes garage in Molenbeek wordt door Feremans en Vercammen in het oog gehouden. De klok rond.

Wanneer Helmonts secretaresse, die bij de lokale politie aangifte had gedaan van verdachte transacties op haar werk, onder dubieuze omstandigheden om het leven komt, wordt Helmont opgepakt maar hij kan ontkomen.

Dan kan De Decker eindelijk voluit gaan. De Waal, die Devroe op de hielen zit, en Helmont – de drie protagonisten in deze gruwelijke zaak – ontmoeten elkaar in Molenbeek, in de garage van Devroe. Tijdens de inval gaat het grondig fout. De garage vat vuur en Jonas Vercammen raakt ernstig verbrand. Helmont komt om in een vuurgevecht, De Waal wordt ingerekend, maar Devroe kan ontsnappen.

De huurdoeder wil eruit stappen. Definitief Vluchten. Maar ‘ze’ – de klant, De Deckers fobie, die zijn superieuren tot waanzin drijft – hebben Devroes kleindochter gekidnapt. En dus moet Devroe, onder druk, nog één keer in actie komen. Zijn laatste opdracht, die erin bestaat Sylvie – de enige in leven zijnde getuige – op te ruimen.

Magda De Man, die zich over het meisje ontfermt en haar dag en nacht bijstaat, kan de aanslag vrijdelen en Devroe wordt gearresteerd. Als iedereen zijn wonden likt en de zaak eindelijk in zijn plooi lijkt te vallen, wordt De Deckers sluimerende angst plots weer heel reëel. Het zogezegde belangrijke statuut van Cel 5 lijkt niet alleen een fabeltje, het is ook een fabeltje. De Deckers vleugels worden geknipt. Vuile potjes dreigen te worden toegedekt. Als Simon de Waal moet worden overgedragen aan de Belgische Staatsveiligheid, geeft de minister van Justitie niet thuis. Bovendien weigert Devroe te praten. Tenzij er een verhaal wordt gepubliceerd in de krant: het verhaal van de moord op Sylvie Vervoort.

De Decker, die beseft dat Devroe zijn enige kans is om deze smerige zaak open te breken, besluit om alles op alles te zetten en gaat naar de pers.

1

De lucht, grauw en zwaar, had de kleur van lood. Terwijl seconden minuten werden en minuten uren, drong het eerste licht naar binnen. Het werd gebroken door de blinden, zodat het leek of er een vette, melkachtige substantie van de muur droop, op het vaste tapijt mét logo waarop een bureau van roestvrij staal stond en een comfortabele directeursstoel met armsteunen. Grijs tinten overheersten in het sobere kantoor. Design. Krachtig en koud. Het kantoor van iemand die het had gemaakt.

Het was er ook echt koud, want er hingen witte ademplukken in de lucht. En even leek de harde klik van de thermostaat het enige geluid op aarde voor het meisje, dat zich probeerde te oriënteren en haar hoofd in de richting van het geluid draaide. Haar adem kwam schoksgewijs. Het nylontouw sneed in haar hals. Ze schreeuwde, geluidloos, want haar mond was dichtgeplakt. Ze was aan een poot van het bureau vastgebonden. Alleen haar ogen leken te leven. Ze draaiden alle kanten op en seinden warrige signalen naar haar hersenen, die de prikkels niet konden verwerken. De dansende muren kwamen dichterbij. Ze wilden haar verpletteren. Vermorzelen.

Met haar ogen knipperend, probeerde het kind de brandende tranen te blussen. Ze rukte haar schouders naar voren, maar het nylontouw gaf geen krimp.

‘Mama.’

Ze kon het niet vatten, alsof ze ronddwaalde in een nachtmerrie. Nee. Alleen haar handen waren gevoelloos, en haar benen. Maar de fysieke pijn was echt. Het touw sneed in haar vel. Ze wilde gillen, maar dat kon niet.

Verstopperij spelen. Zo was het allemaal begonnen. Ze zag zichzelf, gehurkt achter een boomstam. De perfecte schuilplaats was dat. Hier zouden de andere kinderen haar niet vinden. In haar okerkleurige regenjas versmolt ze met het bladertapijt. Toch hoorde ze heel dichtbij takken kraken. Ze was geschrokken en had zich zo klein mogelijk gemaakt en haar adem ingehouden, want die kon haar verraden. Ze was in een bolletje tussen de dikke wortels blijven liggen, de ogen dicht, op haar buik. Doodstil maar gespannen. Helemaal opgewonden. Het gekraak was verflauwd. Ze had opgelucht geglimlacht, maar toen hadden twee sterke handen haar opgetild. Daarna waren er de struiken, met takken die haar wilden grijpen en die haar gezicht schramden. En haar molenwiekende armen.

Ze had geschopt en haar nagels gebruikt, tevergeefs, want de dikke man die haar over zijn schouder had gegooid, gaf geen krimp. En toen had ze gegild. Zoals de andere kinderen. Bijna zoals de andere kinderen. Maar die krijsten niet. Ze kraaiden van de pret.

Daarna was ze gaan kreunen, zoals nu nog steeds. Geluidloos. En ondanks de bijtende koude liep het zweet langs haar rug.

Brussel.

In de Vrutstraat reed commissaris Fernand De Decker de ondergrondse garage van Cel 5 in, overweldigd door het hopeloze van zijn situatie.

‘Kans op uitzaaiingen.’

Die drie woorden bleven door zijn hoofd spoken. Liliane, zijn vrouw, had zich sterk gehouden. Maar de diagnose van dokter Boonen was schrikbarend zonder meer.

‘En Eva, wat denkt ons Eva? Zeventien. Hoe ga je dan met zoiets om? Had hij zijn dochter wel mogen meenemen?’ Fernand De Decker duwde op zijn slapen, alsof hij de vragen wilde wegduwen. Het kletterende rolluik schopte hem met beide voeten op de grond.

Halftwaalf al.

De Mondeo van Feremans stond er. Dat vertrouwde beeld gaf de commissaris een dubbel gevoel. Enerzijds energie. Anderzijds een schuldgevoel, omdat hij de dagelijkse beslommingen ontvluchtte en vergetelheid zocht in zijn job. Dat was wat hij nu al maanden deed en precies dat wat Eva hem verweet. En Liliane waarschijnlijk ook, al zei ze dat niet zo expliciet. Liliane was een zwijgzame vrouw. Iemand die sprak met haar ogen.

De commissaris parkeerde zijn Citroën naast de Mondeo van zijn vriend en nam de lift.

Op de eerste verdieping liep hij rechtstreeks naar de lokalen van Cel 5, zijn geesteskind, waar ze Hubert Devroe de dag voordien hadden ondervraagd. Feremans zat op dezelfde stoel, alsof de ondervraging nog aan de gang was. Zijn gsm lag voor hem op de tafel. Hij leek ernaar te staren, maar dan met gesloten ogen. Hij steunde op zijn ellebogen en snoof, alsof hij De Decker rook. Hij zag er hondsmoe uit.

‘Ward?’

‘Fernand.’

‘Waar is de verdachte?’

‘Op zijn persconferentie.’ De ironisch bedoelde woorden misten hun effect. Ze klonken hol, zoals een echo. De Decker antwoordde niet. De voorbije nacht flitste door zijn hoofd. Hoe ze samen aan de ondervraging van Devroe waren begonnen. Maar de man had geen woord te veel losgelaten.

‘Waar heb je verdomme gezeten! Klootzak!’ riep Feremans. Zijn ogen waren bloedrood. De Decker schrok, en liet betijen. ‘Sorry, Fernand. Ik heb je proberen te bereiken. Ach, fuck.’ Feremans maakte een wegwerpgebaar.

De Decker, verrast door de emotionele uitbarsting, haalde zijn gsm uit zijn broekzak. Hij had het ding voor één keer uitgezet. De hele ochtend. Een bewust gebaar, bijna symbolisch, voor zijn vrouw en zijn dochter, die de afspraak bij de dokter had gemaakt. Omdat hij Eva een hart onder de riem had willen steken en haar wilde laten voelen dat ze er niet alleen voorstond. Omdat hij van de consultatie bij dokter Boonen een intiem moment had willen maken. Liliane en Eva wilde laten voelen dat hij bij hen was. Bij zijn gezin. Helemaal, met hart en ziel. En nog zo veel meer.

Fernand De Decker zette onbeholpen zijn gsm aan. Feremans duwde zich op. Er zat

een immense moedeloosheid in dat gebaar. Hij had de strijd, een veldslag, verloren. Dat was duidelijk. De Decker werd er nerveus van.

‘Waar is de verdachte?’

‘Bij zijn advocaat.’

Er verscheen een pulserend kuiltje in de wang van de commissaris en terwijl de realiteit schoksgewijs tot hem doordrong, kleurden zijn neusvleugels wit. Iemand had een advocaat bij Devroe gebracht. Ondanks zijn strikte orders. Geen contact met de buitenwereld. En Feremans wist dat. En hij had niets gedaan om het te voorkomen. Of niks kunnen doen want Ward Feremans was een bijtertje. Je moest zijn kop er afhakken voordat hij zijn prooi loste. En het was die laatste gedachte die de commissaris nog het meest angst inboezemde.

‘Wie? Waar? Ward! Verdomme!’

Feremans opende zijn vuist. *Er zat* een verfrommeld stuk papier in. Hij gooide het naar De Decker en verdween. De Decker raapte de prop op, vouwde ze open en ging zijn vriend achterna.

Terwijl Feremans twee lokalen verderop door het glas stond te kijken, las De Decker het bevelschrift. Het was uitgevaardigd door federaal procureur Vandurme, zijn rechtstreekse chef, de magistraat die Cel 5 superviseerde. De Decker voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen toen hij ook naar binnen keek.

Hubert Devroe, mede verantwoordelijk voor de ontvoering van Sylvie Vervoort en Marita De Groof, gestorven aan onderkoeling en ondervoeding, was in gesprek met een magere man, onberispelijk gekleed. In maatpak. Een winner. Slechts de kale plek op zijn hoofd viel enigszins uit de toon. Rustig en ontspannen zagen ze eruit, allebei. In De Deckers vergiftigde brein zaten de twee zelfs gezellig te keuvelen. Over koetjes en kalfjes. Rottende koeien en onthoofde kalveren. Wellicht probeerde Devroe, nu al, de schuld in de schoenen van de dode Guy Helmont te schuiven, de directeur van kindertehuis De Zwaluwen. Of nee, hij vertelde heel gewoon hoe hij het had gedaan, Marita en Sylvie ontvoeren en hoe hij Sonja De Groof, de aan lager wal geraakte moeder van Marita, had gewurgd toen die, ondanks haar verslaving, naar de politie wilde gaan.

‘Met mijn blote handen, mijnheer de rechter’, mompelde De Decker. ‘Waarom? Gewoon, omdat er niks anders voorhanden was.’

‘Wat?’ briede Feremans, die het gemompel niet had verstaan.

‘Geen contact met de buitenwereld’, zei De Decker, die leek te ontwaken. Hij wilde de kamer inlopen maar Feremans hield hem tegen.

‘Fernand, nee!’

‘Hoezo, nee?’

‘Dat is die advocaat. Dat is Maxim Lequeu.’ Feremans wees naar de prop papier in De Deckers hand. Zijn frustratie kwam weer boven. Verdomme, Fernand, ik heb geprobeerd om dit te voorkomen.’ Zijn knokkels kleurden wit. ‘Ik heb alles geprobeerd om...’

‘Het spijt me, Ward. Ik was met Liliane en Eva bij dokter Boonen.’

De lippen van Ward Feremans bewogen niet meer. Hij pakte De Decker bij de schouders. Er zat medeleven in dat gebaar. Zoveel medeleven dat De Decker, niet gewend om uitbundig met gevoelens om te gaan, het moeilijk kreeg. Toch gaf het hem een energiestoot en voor de verbijsterde Feremans duwde hij de celdeur open.

‘Ophoepelen!’

Hubert Devroe, die gedurende de voorbije nacht op expliciet bevel van De Decker om het kwartier was gewekt, zat erbij als een geslagen hond. Maxim Lequeu - hij leek op een gladde, harde kei - keek op. Met zijn tanden in zijn onderlip.

‘Excuseer?’ zei hij met gespeelde verbazing, alsof hij niet wist wie De Decker was.

‘Wegwezen.’

Feremans pakte de advocaat bij de arm. De man duwde de hand weg en stond op. Hij streek zijn jasje glad en lachte meewarig terwijl Feremans hem naar buiten leidde. Bij de receptie rukte Lequeu zich driftig los.

‘U hoort hier nog van.’

Toen Feremans even later De Deckers bureau inliep, was de commissaris in gesprek met federaal procureur Vandurme. Hij tokkelde nerveus met zijn vingers op het bureaublad.

‘Het kan me niet schelen, Ivan. Het is *mijn* onderzoek.’

‘Luister, Ivan. Dat is bullshit. Waarom heb je prins Laurent niet gestuurd? Of Wendy Van Wanten? Heeft die geen rechten gestudeerd?’

Feremans bleef in de deuropening staan. Als een plechtige communicant, zijn handen zedig voor zijn kruis gevouwen. Van deze conversatie tussen zijn baas en federaal procureur Vandurme wilde hij geen woord missen.

‘Elke advocaat heeft vuile vingers, Ivan!’

‘Ja, Ivan. Ik kom. Dag Ivan.’

Met de peuk van zijn opgerookte Dunhill stak Maxim Lequeu een nieuwe aan. Zijn nervositeit had weinig met de file te maken maar alles met de twee mobiele telefoons, die onopvallend waren weggewerkt in het dashboard van zijn Mercedes. Beide gsm's stonden aan. Op de ene lijn was hij in gesprek. Op de andere lijn werd meegeluisterd. Dat was de standaardprocedure, want zijn opdrachtgevers vertrouwden zelfs zichzelf niet.

Toen de file opschoof, gaf hij een stoot gas. Hij zoog de rook van zijn sigaret diep in zijn longen. Er parelden zweetdruppels op zijn voorhoofd. Alsof hij de stekende blik aan de andere kant van de lijn kon voelen.

‘Dus Devroe is in zijn opdracht geslaagd?’

‘Ja.’ Maxim Lequeu keek op de passagiersstoel. Naar de kop van de speciale editie van *Het Nieuwsblad*.

Kroongetuige, in het proces van de eeuw vannacht vermoord!

Hij schraapte de keel. ‘Lezen jullie geen kranten, dan?’

Het bleef stil aan de andere kant. Lequeu werd er hypernervuus van.

‘Niet alle kranten’, klonk het neerbuigend. Daarna veranderde de intonatie. Ze werd luchtig. ‘Oké. Lever de waar.’

‘Wat? Ik? Ben je...’ Lequeu keek onthutst naar de gsm. ‘Gek ge...’ De verbinding was verbroken. Hij zette de andere gsm uit. Hij wilde zo snel mogelijk naar zijn kantoor. Deze hele zaak vergeten. Herbeginnen met een schone lei. Het zweet droop nu van zijn voorhoofd. Ze zouden hem niet loslaten, zijn opdrachtgevers. Nooit meer. Sedert hij destijds voor grof geld pedofiel Jozef Michiels had verdedigd, was dat al zo.

Een claxonstoot haalde hem uit zijn gedachten. Hij gaf gas en de Mercedes suisde naar het derde rijvak.

Het was rond het middaguur toen Maxim Lequeu zijn wagen in een ondergrondse parkeergarage stalde in het poepchique zakenkwartier van de Louisalaan. Hij had meermaals geprobeerd om zijn opdrachtgevers te bereiken om hun te vragen wat ze nog meer van hem verlangden, maar was daar niet in geslaagd. Zelfs niet toen hij vanuit een publieke telefooncel had opgebeld.

Op de zevende verdieping, exclusief verhuurd aan de firma Lequeu & Partners, glimlachte Mirella Vinckenier beminnelijk toen ze mijnheer Maxim uit de lift zag komen. Toen die echter zonder groet de hoek omliep, ging de secretaresse met de rondingen én de uitstraling van een pornoster gewoon door met het lakken van haar nagels.

Lequeus voetstappen werden gedempt toen hij over het hoogpolige tapijt liep. Hij kon nog maar aan één ding denken: een Alka Seltzer, om zijn kloppende hoofdpijn te temperen. Hij overdacht voor de zoveelste keer de gang van zaken. ‘Ze’ hadden Devroes kleindochter ontvoerd. Devroe had onder druk Sylvie Vervoort, de kroongetuige, vermoord en had beloofd te zwijgen in ruil voor...

‘Lever de waar?’ mompelde Lequeu en terwijl hij de sleutel in het slot stak, bleven de woorden nagonzen. Hij trok de deur open en deed het licht aan.

Het was pas toen hij de deur dichttrok dat zijn hersenen de informatie in elkaar hadden gepuzzeld. Zijn tas plofte neer op het vaste tapijt. Het raadsel was opgelost. De waar, Devroes kleindochter, zat vastgebonden aan een poot van zijn bureau. Het kind was bij bewustzijn. Ze keek hem aan. Met grote, betraande ogen.

Hoewel zijn dilemma prompt was opgelost - Devroe had beloofd te zwijgen in ruil voor de vrijlating van zijn kleindochter - voelde Lequeu zijn hemd klam worden. Want hij was degene die het meisje haar vrijheid moest teruggeven. Hij hoorde een gerucht.

Mirella, ging het door hem heen. Hij keek naar het kind, dan naar de deur en nog een keer naar het kind. Hij liep naar buiten en trok de deur achter zich dicht. Mirella Vinckenier, een koffiekkan in de hand, bleef verbaasd staan. Haar baas en minnaar zag lijkwit. Hij leek wel een geestverschijning.

‘Max? Is er iets?’

Lequeu keek haastig naar de deur. Nee, niet haastig, schuldig. Betrapt. Mirella volgde zijn voorbeeld. Nieuwsgierig. Lequeu rukte de koffiekkan uit haar hand.

‘Nee, niks. Bedankt. Ik voel me niet te best. Niks ergs. Gaat wel weer over.’

Mirella likte langs haar siliconenlippen. Dat was meestal voldoende. Maar deze keer niet. Zijn ogen werden niet geil. Ze bleven glazig.

‘Bedankt.’ Lequeu slofte naar de deur van zijn kantoor.

‘Max?’

‘Ja?’

‘Wil je dat ik...’

‘Nee.’

‘...de post...’

‘Geen post vandaag. En zeg al mijn afspraken af. Ik wens niet gestoord te worden.’

Dat laatste zinnetje was heel herkenbaar. Mijnheer Max leek stilaan weer de oude te worden. Al zijn afspraken afzeggen. Hij deed het wel vaker. Als ze langs haar lippen likte. Hoewel. Zijn slangenogen stonden angstig. Niet koud, en geil.

‘Goed.’

Mirella Vinckenier heupwiegde naar de receptie.

‘O, en Mirella?’

‘Jaa.’

‘Pak de Visakaart. En koop iets... leuks. Met veel kant erin.’

Toen Vinckenier zich met een grijns van oor tot oor omdraaide, hoorde ze een zacht gekreun. Max, die het ook had gehoord, ademde moeilijk. Vinckenier rechtte haar rug. Haar borsten wezen naar hem, beschuldigend. Die smeerlap heeft iemand anders, dacht ze en ze liep furieus weg, wankelde en ging bijna door haar enkel.

‘Mirella!’

De secretaresse bleef staan.

‘Ik zie je vanavond.’

‘Maar...’

Lequeu wees met zijn hoofd in de richting van de deur.

‘Mijn moeder... is... hier, want, omdat...’ Mirella Vinckenier trok een zorgvuldig geëpileerde wenkbrauw op. ‘...het gaat... niet zo goed met mijn vader. Iedereen neemt een dag vakantie vandaag. Betaald.’

Voordat ze kon antwoorden, was Lequeu al in zijn kantoor. Hij deed de deur op slot en ging achter zijn bureau zitten, met gesloten ogen, alsof het meisje er niet was. Toen hij beweging hoorde en nerveus zijn ogen opentrok, zag hij het briefje. Het was op zijn bureaulamp geplakt. Er stond een telefoonnummer op. Een gsm-nummer. Er werd geklopt.

‘Max?’

‘Ja.’

‘Is er iets?’

‘Nee.’

De deurkruk ging naar beneden.

‘Max?’

‘Ga weg, Harry.’

Legeu trok het briefje van de lamp. Hij pakte zijn telefoon, nam een belkaart uit de la en koos het nummer van de centrale. Hij tikte eerst zijn code in en daarna het nummer dat was getypt, niet geschreven. Ze namen geen risico.

‘Max?’

‘Ga naar huis, Harry. Legeu & Partners is vanmiddag gesloten. Potdicht. Godverdomme. Mijn vader ligt op sterven, man!’

De geprevelde verontschuldiging was onhoorbaar voor Legeu, die ademloos wachtte op wat komen zou. Hij hoorde de beltonen. Twee, drie, vier keer. Toen hij wilde ophangen, werd er opgenomen. Het was een frêle vrouwenstem.

‘Met Veerle.’

‘Welke Veerle?’ klonk het bot.

Veerle Devroe bekeek zichzelf in de spiegel boven het buffet. Het leek of ze naar iemand anders keek. Een ding. De lippen van het ding bewogen.

‘Devroe. Veerle Devroe.’

Maxim Legeu leek te bevriezen. De flamboyante playboy bleef stokstijf zitten. ‘Lever de waar.’ De cryptische boodschap werd plots harde realiteit. Hij durfde amper te ademen. Hij staarde naar de blonde krullen van Maaïke Devroe.

‘Hallo. Hallo. Met wie spreek ik?’

De vertwijfeling in de stem van de vrouw krikte Legeus zelfvertrouwen op.

‘Pak je auto. Neem je gsm mee. Volg mijn instructies. Als je naar de flikken belt, maak ik haar kapot. Als ik zie dat je gevolgd wordt, ook.’

Veerle Devroe kreeg geen woord over haar lippen. Ze wilde smeken maar kon zelfs niet schreeuwen. Haar hoofd leek open te barsten, overstroomd door wilde, ongeordende gedachten. Ze greep zich vast aan de buffetkast. Niet in staat om één spier te bewegen. De verbinding werd verbroken.

Maxim Legeu vouwde de zakdoek op die hij voor de hoorn had gehouden. Hij liep om het bureau, waar hij bleef staan neerkijken op het meisje. De kleefband was nat van haar speeksel. Ze probeerde er in te bijten. Toen ze haar ogen opsloeg, draaide Legeu zijn hoofd een kwartslag en hij maakte zich uit de voeten.

Ze heeft me gezien. Ze kan me identificeren. Maxim Legeus knieën knikten. Dat hij zich dat nu pas realiseerde. Nu pas. ‘Ze moet kapot.’ Dat besef maakte hem radeloos. Hij draaide de sleutel om en stak hem in zijn broekzak. De receptie was verlaten. Harry's kantoor was ook verlaten. In de lift duwde hij op de min één.

2

De vering jankte venijnig toen Fernand De Decker in zijn stoel plofte. De commissaris zakte onderuit. Hij probeerde zijn gesprek met Ivan Vandurme te reconstrueren. Hij zag hem voor zich, de federale procureur die hem na het welles-nietesspelletje over de aanwezigheid van Lequeu nog wat respijt had gegund. Vandurme. Geblokt, kort en nurks. Voortdurend snuivend ook, van nervositeit. Niet meteen een toonbeeld van rust en zelfvertrouwen, de procureur. Weinig communicatief maar wel eerlijk. Een mens wist wat hij aan hem had.

‘Nog wat respijt’, neuzelde De Decker Vandurmes nasale stem na. ‘Maar niet te veel, Fernand. Want de publieke opinie is onbarmhartig. Ook voor een federale procureur. Vooral voor een federale procureur.’ Hij had theatraal zijn korte armen voor zijn borst gekruist. ‘Hoe hoger je staat op de maatschappelijke ladder, hoe meer plezier ze hebben als je valt.’ Vandurme had die woorden uitgesproken op een vreemde neutrale toon, bijna zonder intonatie. Daarna had hij De Decker tegen de schouder gestompt. Een krachtige tik die voor een kameraadschappelijk gebaar moest doorgaan. Hij was nog niet op de hoogte geweest van het artikel in Het Nieuwsblad. Gelukkig lezen federale procureurs De *Standaard*, dacht De Decker, die in gedachten de krant zag liggen. Ongerold, op de hoek van Vandurmes bureau. De Decker moest er bijna om lachen. Maar zich concentreren op het gesprek dat hij zopas had gevoerd, kon hij niet, alsof er in zijn hoofd nog slechts plaats was voor één ding: de scène van de dag voordien.

Devroe zit geboeid op een stoel. Voor hem twee inspecteurs in hemdsmouwen. Een van beiden schudt moedeloos nee als De Decker binnenkomt. Hij wenkt de man en neemt hem apart.

‘Hij weigert nog steeds te praten, mijnheer De Decker.’

De Decker knikt, schuift zwijgend een stoel dichterbij en gaat zitten.

Devroe kijkt op.

‘De Decker?’

De inspecteurs proberen hun verbazing, en hun frustratie, te onderdrukken. De Decker knikt rustig. Devroes arm beweegt.

‘Stuur die paljassen weg en zet de bandopnemer af.’

De Decker geeft beide, inspecteurs een teken dat ze de kamer moeten verlaten en stopt de bandopnemer die op de hoek van de tafel staat.

Als de deur dicht is, schraapt Devroe met zijn nagel over het tafelblad, precies op de plek waar de microfoon is ingebouwd. Hij veegt zijn grijze paardenstaart van zijn bonkige schouder, kijkt onder de tafel en rukt een kabel los. Daarna kijkt hij naar De Decker, die niet reageert. Zijn arm gaat omhoog.

‘En die paljas ook.’

De Decker, de judas, kijkt op; met de ogen van een bange hond. Feremans kan het amper geloven.

‘Ward?’

‘Wat!’

‘Wil je even...’ De Decker twijfelt. ‘...meekomen.’ De Decker pakt zijn vriend bij de schouder. In de gang knikt hij naar de twee inspecteurs, die Devroe in het oog houden, ondanks het feit dat hij boeien aan handen en voeten heeft en is vastgeketend aan de tafel.

‘Het spijt me, Ward.’

‘Het spijt je?’

‘Ja.’

Als De Decker zich omdraait en weer naar binnen wil lopen, voelt hij de hand van Feremans op zijn schouder. Hij draait zich met een ruk om. Voelt agressie opborrelen. Feremans zwijgt. Hij gaat weer naar binnen en trekt de deur dicht. Als hij gaat zitten, meent hij een vage grijns om Devroes lippen te zien. Hij schenkt er geen aandacht aan.

‘Ik luister.’

De kettingen rinkelen. Devroe legt zijn brede handen voor zich op de tafel en kijkt ernaar.

‘Ik zal kort en bondig zijn. Ik krijg toch levenslang. Ik heb niks meer te verliezen.’

De Decker antwoordt niet.

‘Dit zijn de laatste woorden die ik zeg, tenzij er morgenvroeg in de krant een verhaal staat.’

Nu is De Deckers verbazing gewekt. Meer dan gewekt.

‘Fernand?’

De Decker opende de ogen. Hij keek Feremans aan alsof die er niet was. Feremans wees naar de telefoon. Beschuldigend.

‘Wat heb je uitgespookt?’

De Decker bekeek zijn handen, alsof ze vuil waren.

‘Fernand?’

De Decker trok een la open. Hij haalde er een krant uit.

‘Speciale editie’, las Feremans. ‘Kroongetuige in het proces van de eeuw vannacht vermoord!’

Toen hij de kop had gelezen, schudde hij vol onbegrip zijn hoofd. Hij zag de beelden van de voorbije nacht. Zijn gevecht op leven en dood met Devroe, die Sylvie, de enige levende getuige, had willen vermoorden. En Magda De Man, de engelbewaarster van het kind, balancerend in de dakgoot, het slappe lichaam van Sylvie over haar schouder. De brandweerladder die tergend langzaam dichterbij kwam.

‘Dat... dat zijn gore leugens.’

Toen De Decker niet reageerde, voelde Feremans geen nattigheid, maar het leek alsof hij midden in een wolkbreuk terecht was gekomen. Eerst was er de telefoon van de federale procureur. Dan deze pertinente leugen in de krant, alsof Sylvie Vervoort was vermoord. Alsof Devroe in zijn opdracht was geslaagd.

‘Fernand, wat...’

‘Ik heb die informatie doorgespeeld aan de pers. Ik.’

‘Waarom?’

‘Omdat Devroe het zo wil.’

De cynische oneliner kwam niet. Ward Feremans ijsbeerde door de kamer.

‘En waarom heb je me verdomme niks gezegd? Huichelaar!’

De Decker wees naar het artikel. ‘Omdat dit *mijn* verantwoordelijkheid is.’

‘En nu? Wat ga je nu doen?’

‘Bidden.’

‘Bidden?’

‘En hopen. Hopen dat die journalist van Het Nieuwsblad zijn bronnen niet prijsgeeft.’

Het scheve lachje was misplaatst. Feremans vloekte.

‘Devroe is een echte gangster. Een crimineel van de oude stempel. Iemand voor wie een woord nog een woord is. Ik pak hem op zijn woord. We moeten hem laten bekennen. Snel.’

Feremans keek hem met open mond aan. Hij leek verre van overtuigd.

‘Zot!’

‘Ward.’ Zijn naam klonk warm, vaderlijk.

Feremans zweeg.

‘De Waal...’ vervolgde De Decker.

‘Wat is er met De Waal?’

‘Ze zijn hem komen halen. Juist.’

‘En dan?’

‘Devroe komen “ze” ook halen. Geloof me. We moeten snel zijn.’

‘Ze... ze... Wie “ze”, Fernand?’

‘De klant.’

Feremans zweeg. De Decker had wellicht gelijk, beseftte hij. De leverancier, Belmont, was dood. De huurmoordenaar, Devroe, wellicht het enige in leven zijnde lid van de organisatie, zat in een isoleercel. De Waal, de ex-agent van de Nederlandse Veiligheidsdienst, die op eigen houtje een onderzoek naar de kinderen had gevoerd, was na zijn arrestatie weggeleid. Opgevorderd door de Staatsveiligheid.

‘Ik ga aan Devroe vragen om zijn deel van de afspraak na te komen.’

Feremans wees naar de krantenkop.

‘Welke afspraak?’

‘Wat erachter zit, dat weet ik niet. Hij heeft me informatie beloofd. In ruil voor dit artikel. Dat is de afspraak.’ De Decker trok de deur open. ‘Kom. We gaan.’

De zolderkamer was half verduisterd. Feremans zat naast eerste substituut Alex Vervloet, vertegenwoordiger van de rechterlijke macht. De Decker zat naast hem. Devroe, geboeid, bleef er onbewogen bij. Hij plukte aan zijn broek. De Decker keek naar de kale plek op zijn hoofd. Ze glansde op in het geconcentreerde licht van de halogeenspot. Devroes ogen stonden star; ondoorgrondelijk. Het maakte De Decker bang, een vluchtige ongrijpbare angst die zich in zijn borst probeerde te nestelen, te verankeren, maar waartegen de commissaris zich uit alle macht verzette door aan iets anders te denken. Aan Eva en Liliane.

Liliane. De Decker zag zijn vrouw. Haar mooie, zachte ogen. Ze stonden star, en koud. De angst stootte zijn angel dwars door zijn borstbeen. Angst om te verliezen. Alles, verliezen.

Fernand De Decker keek vluchtig naar de deur, waar twee geüniformeerde politiemannen de wacht hielden, hun uzi op scherp.

Alex Vervloet klapte een map open. Dat gebaar maakte De Decker ervan bewust dat het praatje voorbij was. Dat het menens was. Dat hij bij de zaak moest blijven, want vanaf nu zou alles volgens het boekje gaan. Geen gekonkeloes meer. Geen geheime deals. Als Devroe zijn deel van de afspraak niet zou nakomen, dan was er niets dat hij kon doen. Bidden... en hopen, ging het door zijn hoofd. Hij kreeg het koud. Overgeleverd was hij aan de willekeur van een psychopaat.

‘Hubert Devroe, ik ben Commissaris Fernand De Decker, en aan mijn rechterzijde zit Alex Vervloet, eerste substituut van de procureur des Konings. Links van mij inspecteur Ward Feremans. Wij zijn belast met het onderzoek naar de moord op Sonja De Groof, de ontvoering en de moord op haar dochter, Marita De Groof, de ontvoering en poging tot moord op Sylvie Vervoort en de moord op Inge Peeters, werkneemster van kindertehuis De Zwaluwen in Etterbeek. Feiten waarvan u in beschuldiging bent gesteld.’

De Decker, die zichzelf hoorde praten, ijl en hol alsof hij ergens door de stratosfeer suisde, ademde diep in en uit. Om tot rust te komen. Ook Feremans was nerveus, bloednerveus. Hij streek met zijn vingers door zijn haar. Een gebaar dat niet bij hem paste. Feremans was een pietje-precies, zeker wat zijn uiterlijk betrof. De Decker vroeg zich af of hij er goed aan had gedaan om zijn vriend in te lichten. Nu stond die ook onder druk.

‘Ik?’ zei Devroe laconiek.

‘U bent Hubert Devroe, wonende te Sint-Jans-Molenbeek, Liverpoolstraat 44’, zei De Decker. Hij had een kikker in de keel.

‘Ja. Maar ik heb met al die zaken niks te maken. Ik ken die mensen niet.’

Feremans begon ongemakkelijk heen en weer te schuiven op zijn stoel. Hij transpireerde. Hij nam het woord.

‘U beweert dus dat u met al deze zaken niets te maken hebt? Dat wordt dan genoteerd.’

Devroe wees naar de recorder op de hoek van de tafel. Er brandde een rode led.

‘Die bandopnemer. Is dat wel wettelijk?’

‘En u weigert op onze vragen te antwoorden?’ vervolgde Feremans. Nu keek Devroe hem spottend aan. Feremans had het begrepen. Hij veegde een zweetdruppel van zijn neusvleugel en hield de substituut in het oog.

‘Oké’, zei De Decker. ‘Dan maken we een pv op waarin we stellen dat de verdachte weigert onze vragen te beantwoorden, maar dat hij ambtshalve in hechtenis blijft vanwege de overweldigende bewijslast.’

‘Bewijslast?’ klonk het geamuseerd.

De substituut anticipeerde gevat. Hij sloeg een dikke map open en legde een rapport op tafel. De Decker pakte het eerste blad en legde het voor Devroe.

‘Een DNA-analyse. Sporen van u. Gevonden op het lijk van Sonja De Groof.’ Hij pakte een tweede rapport. Een pv. ‘André De Groof, haar broer, heeft u geïdentificeerd. Hubert Devroe.’ Hij gooide er een derde blad bovenop. ‘Het is zinloos. Er valt geen speld tussen te krijgen. Je hebt Sonja De Groof vermoord. Waarom? Wie was de opdrachtgever? Heb je...’

‘Dorst. Ik heb dorst.’ De Decker voelde de vloer wegzakken. Devroe had hem in de tang. Hij speelde een kat-enmuisspelletje. ‘Cola is goed. Wel koud, graag.’

Feremans voelde dat zijn vriend in een impasse zat.

‘Zonder strafvermindering ga je erachter. Voorgoed. Zelfs als je zwijgt. De assisenjury vreet je op, Hubert.’

‘Strafvermindering. Hoeveel?’ Het klonk plots ernstig. Zakelijk. De gemoedswissel was compleet. Feremans kon het niet laten om even naar De Decker te lonken en daarmee gaf hij zich bloot. En hij wist het toen hij Devroe in de ogen keek.

‘Daar valt over te onderhandelen.’

‘En krijg ik ook bescherming?’

‘Als je je opdrachtgevers aan de galg praat is dat niet meer nodig.’ Feremans leek weer zichzelf te worden. De Decker kwam niet tussenbeide. Devroe kon de gevatte tussenkomst blijkbaar smaken, want er kwam een scheef lachje om zijn mondhoeken. Feremans liet de opening niet dichtslibben. ‘Denk aan je dochter. En je kleinkind. Die zitten niet “veilig” achter de tralies.’

‘Hou me in leven. Da's alles wat ik vraag.’ De woorden klonken oprecht. Devroe staarde naar zijn handen.

‘Wie heeft je getipt over de verblijfplaats van Sylvie?’ vroeg De Decker.

‘Sylvie? Welke Sylvie?’

‘Sylvie Vervoort. Het meisje dat je vannacht wilde vermoorden.’

Hubert Devroe leek heel diep na te denken. Zijn gezicht was een star masker.

‘Dat was Belmont, denk ik.’

‘Denk je’, herhaalde Feremans de woorden. Het potje van zijn vriend begon stilaan te borrelen, wist De Decker, want hij streek nog een keer door zijn haar.

‘Geef me een potlood’, zei Devroe plots, ‘en een stuk papier.’

‘Waarom?’ vroeg De Decker.

‘Ik ga een paar namen opschrijven. En adressen.’

‘Zeg maar. Wij zullen ze noteren.’

‘Nee.’

‘Hoe, nee?’

‘Ik wil ze opschrijven.’

‘Waarom?’

‘Omdat die smeerlappen moeten hangen.’ De woorden klonken kordaat. Vanwaar die plotselinge ommezwaai, vroeg De Decker zich af.

‘We zorgen ervoor dat ze hangen.’

Devroe trommelde met zijn vingers op het bureaublad.

‘Ik luister.’

‘Ik wacht’, mompelde Devroe. Niemand wist nog wat te zeggen. ‘Als ik mijn bekentenis opschrijf, dan is dat materieel bewijsmateriaal. Als ik namen noem, dan heeft dat geen enkele waarde. Een beetje advocaat maakt brandhout van die bekentenis...’ Devroe keek naar zijn handboeien. ‘... onder dwang.’

Substituut Vervloet trok verontwaardigd zijn mond open, maar De Decker legde hem met een handgebaar het zwijgen op. Hoewel, een potlood kon een gevaarlijk wapen zijn in de handen van een psychopaat. De Decker pakte een boekje en een viltstift met zachte punt. Devroe sloeg hem meesmuilend gade. Hij nam de stift, sloeg het boekje open en schermde het af met zijn arm. Hij begon te schrijven. Plots hield hij op. Hij bladerde in het boekje en herbegon. Hij vloekte, scheurde een vel los en verfrommelde het. Hij herbegon. Na een minuut of twee - er lagen drie verfrommelde vellen op tafel en twee op de grond - scheurde hij het zoveelste vel los. Hij legde het op de tafel met de beschreven kant naar beneden.

Voilà!’

Feremans draaide het papiertje om. Hij vloog op en sloeg met zijn vuist op het bureaublad.

‘Gataap, godverdoemme!’

Devroe keek hem onbewogen aan, met één oog op de substituut gericht, die driftige slikbewegingen maakte.

‘Is daarvan akte genomen, meester?’

De Decker bekeek het briefje. Het was een primitieve tekening van een hand met geheven middelvinger. Feremans steunde met zijn ellebogen tegen de muur.

‘We houden een pauze’, zei De Decker terwijl hij de verfrommelde stukken papier meegraaide en openvouwde. Er stonden wat onleesbare krabbels op. Feremans draaide zich om, met een vastberaden blik.